

NHỚ CHUYỆN MỘT CHÀNG KHA.

Bích Hoàng

Hôm nay tôi lại nhớ chuyện Hương Đạo. Nhớ hoài. Biết rằng khi người ta ôm cứng quá khứ là lúc họ không còn hy vọng gì ở tương lai nhưng tôi vẫn nhớ vì đó là những kỷ niệm ở một thời đẹp nhất của một đời người, thời niên thiếu đầy hoa và bướm, là những đồng cỏ bát ngát chân trời, là những giấc ngủ đầy ấp mộng寐, là những bài hát Trung Thu huyền hoặc quyến rũ... . Và trong những kỷ niệm đó có thời vui Hương Đạo, không nhiều nhưng đủ sưởi ấm một góc trái tim niên thiếu. Ngày vui không nhiều lại qua quá mau...

Lớn lên vào đời tôi cũng nhiều kỷ niệm nhưng khi gợi lại vẫn cảm thấy chút dư vị đắng cay nơi đầu lưỡi. Vì té khá nhiều, chưa kể những vết thương của những lần tự xách thuyền lao vào những cơn sóng dữ cuộc đời để tìm cảm giác lạ ... Con trai tôi mỗi lần thấy tôi ăn ớt và uống cà-phê nhiều quá thường hỏi: "Sao ba toàn ăn mấy món cay đắng?" Tôi dịu dàng xoa đầu con mà rằng "ba phải làm quen với đắng cay cuộc đời con à..."

Những hình ảnh mà tôi nhớ mãi là lần tham dự trại họp bạn toàn quốc Tự Lực - Tam Bình 1974. Có lẽ vì đây là lần đầu tiên tham dự một trại họp bạn với tầm vóc qui mô, thấy mình là một phần tử trong tập hợp những người trẻ sống rải rác trên mọi miền đất nước, vào ngày chủ nhật cùng hát một bài ca dù chất giọng có phần khác nhau, cùng tuyên một lời hứa dù động cơ vào Đoàn có khác nhau... tất cả gặp nhau ở một hướng đi gắng sức trau dồi bản thân và làm đẹp cuộc đời.

Không biết những đoàn khác như thế nào chứ trong phạm vi của Kha đoàn tôi, có thể nói động cơ gia nhập HĐ của mỗi người có phần khác nhau nhưng tựu chung dường như để thỏa mãn ước muốn thầm kín được sống dưới làn da của một nhân vật mơ mộng nào đó. Có anh mỗi lần đi trại trang bị lưỡi lê, dao phay, búa rìu đầy mình, chẳng khác người hùng rừng xanh Đa-vi Cốt-Lết ; hồi đó chưa có phim

Rambo, nếu có sẽ thấy nhan nhãn Kha Rambo ở các trại Hương Đạo. Riêng tôi ôm đàn gui-ta búng vài hợp âm mới học và hát trước đám đông, tôi tưởng đang là John Lennon chập chững những bước đầu trên con đường âm nhạc. Cổ quái hơn là có anh kia, cứ vào mỗi giờ tan trường, anh mặc đồng phục Hương Đạo tựa cửa nhà ngắm các anh chị học sinh trung học đi ngang, anh tìm hứng làm thơ chẳng?

Thời gian đã lâu với nhiều sóng gió trôi qua nên những hình ảnh không đến theo thứ tự thời gian. Hình ảnh Trưởng Tiến Lộc đứng trên chòi cao phát khăn quàng đánh nhịp cho toàn trại hát chung câu 'bình tâm, bình gia, bình quốc... nơi đây hương đời dâng cao lưng trời lời thề HĐVN... '. Trưởng Mai Xuân Tý trong ngày diễn hành Về Nguồn, khi một đơn vị hóa trang dân chài đi ngang khán đài, miệng phì phèo điều thuốc vẩn giả, đã chụp lấy micro mà chọc, đại khái 'thưa quý vị, các anh dân chài này có biệt tài vừa lặn dưới nước bắt cá vừa vẩn thuốc rê' cho tất cả một trận cười nghiêng ngửa. Đoàn Hương Đạo sắc tộc mặc đồng phục giày vớ nhà binh, đi diễn hành trong ngày khai mạc thật đều không khác gì Thiếu Sinh Quân. Tiểu trại Hương Đạo Quân Đội với cổng trại hình tháp Eiffel cao chót vót. Tiểu trại Đắc Lắc với chum rượu cần và những ống hút độc đáo, tôi không hút thử nên không biết rượu thiệt hay giả.

Hồi ấy tôi vừa mới lớn, vào Kha Đoàn đờn ca múa hát, văn nghệ văn gừng, gặp gỡ nhiều bạn, học hỏi nhiều điều mới lạ nên khi có dịp là thả bộ qua các tiểu trại khác tham quan đồng thời vẽ lại cổng trại vì Đoàn tôi có dự án quay ronéo một sưu tập các kiểu cổng trại Hương Đạo.

Bước chân định mệnh đưa tôi vào Minh Nghĩa Đường lúc đó có cuộc họp bàn gì đó tôi không nhớ rõ xin quý Trưởng tha thứ. Tôi đứng ngoài tò mò nhìn vô. Bỗng có cảm giác nhột nhạt đang bị quan sát. Tôi ngó ngang thấy một cặp mắt tinh nghịch đang nhìn mình đăm đăm. Cặp mắt của một Kha nữ.

Đây quả là một cuộc gặp gỡ hiếm hoi. Những năm đầu thập niên bảy mươi ngành Kha được thành lập hầu hết chỉ thấy các Kha Đoàn con trai; Kha Đoàn con gái đếm trên đầu ngón tay. Thêm nữa, dù là trại toàn quốc nhưng sinh hoạt giữa các Đoàn nam và nữ gần như không có dù trại Họp bạn nữ Hướng Đạo cách đó không xa. Dường như các Trưởng tổ chức lấy câu "nam nữ thọ thọ bất thân" làm châm ngôn nên áp dụng rất kỹ, cắt một ban Nghiêm Phép trụ dọc theo biên giới làm cảnh sát biên phòng. Các Trưởng Nghiêm Phép này rất nghiêm, đặc biệt với khăn quàng nâu của quê hương Việt Nam ngạo nghễ; anh Kha nào láng cháng vượt biên giới không giấy phép là bị huýt còi mời về đơn vị cũ.

Thưa quý anh Kha, trong tình huống cực kỳ khó khăn như vậy, tự nhiên có một chị Kha nhìn ta cười mỉm chi cọt, ta phải làm gì ? Thúc đẩy bởi châm ngôn ngành, tôi bang lại gần chị nở một nụ cười lịch sự :
- "Thưa chị Kha, không biết mặt mũi tôi có dính lọ nghe không mà chị cười dữ dzậy ?"

Chị Kha vẫn cười: "Tôi không biết vì đâu có nhìn cái bản mặt của anh, tôi chỉ nhìn cái huy hiệu Đạo trên vai anh thôi ! Anh có muốn trao đổi không ?"

Tôi xin dừng lại ở đây để nộp đơn đề nghị Hội Đồng Trung Ương ban tặng Huân Chương cao quý nhất của HĐVN cho quý Trưởng đã sáng lập ra ngành Kha để các cô cậu ở cái tuổi "con nít không hết con nít, người lớn chưa ra người lớn" có đất sinh hoạt mà không làm phiền ai ngoài các Trưởng phụ trách. Ở cái tuổi mới lớn đi tìm bản ngã của chính mình đó, chúng tôi thường bắt chước nhau, tạo thành "mốt", một dạng "phong trào trong phong trào" rất ngộ nghĩnh.

Cái "mốt" trong thời điểm đó là "mốt" mặc áo lửa, chắc do ai đó đi dự trại Hướng Đạo thế giới về đầu têu. Áo giống áo mọi da đỏ thường thấy trong những phim cao bồi, vải áo lấy từ áo giáp nhà binh, bâu áo viền tua càng nhiều càng ngầu. Có áo này mặc vào

nhảy lửa là số một. Sau đó có anh ngứa tay, vào những giờ rảnh rỗi không biết làm gì khâu thêm huy hiệu những trại đã tham dự hoặc huy hiệu những đơn vị Hướng Đạo có được, từ đó chúng tôi thêm một cơn sốt trao đổi huy hiệu về may trên áo lửa, càng nhiều càng tốt !

Đạo của tôi lúc ấy có một huy hiệu khá đẹp và ý nghĩa - đây là nhận xét khách quan của một nghệ sĩ đã đi qua nhiều góc cạnh nghệ thuật - hình thoi, nền xanh dương, trên là một ngôi sao trắng bốn cánh đang tỏa sáng, dưới là một nút đẹt huỳnh đệ nâu, đẹt chứ không in nên rất có giá trên thị trường huy hiệu. Đến độ khi phong trào đổi huy hiệu lên cao, kho huy hiệu Đạo tụt xuống trầm trọng, các đơn vị đều bị hạn chế, anh Chánh Tuần Trưởng Kha Đoàn của tôi mới cấm không cho đổi huy hiệu Đạo, nếu không sẽ có "hình-phạt-nặng-nề !", do đó tôi hơi do dự trước đề nghị của chị Kha.

Đánh nước khác, tôi móc túi lấy một mớ huy hiệu mà tôi có dư, xoè trước mặt chị mà nói: "Huy hiệu Đạo tôi chỉ còn một cái, chị thử dòm mấy cái này đây, cái nào chị thích tôi đổi liền."

Chị Kha cắc cớ lắc đầu chỉ vào vai tôi: "Tôi chỉ thích huy hiệu Đạo đó thôi!"

Tôi chưng hửng, tưởng ngon cơm, ai ngờ..."Tôi cũng muốn đổi lắm nhưng kẹt cái này anh trưởng đoàn tôi không cho đổi, về lều mà thấy mất chắc ổng cạo đầu!"

- "Thì anh nhờ mấy chú Thiếu sinh mua dùm. Thiếu sinh lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ người khác mà ! Mới lại Đạo đổi Đạo, anh đâu lỗ lỗ gì."

Tôi nhìn lên vai chị Kha xem xét: huy hiệu khá đẹp, của một Đạo thủ đô mà tôi chưa có trong cò-léc-sơn.

Thấy tôi còn do dự, chị Kha liếc mắt nhìn cái bản mặt gà tổ của tôi mà cười cười chờ đợi. Đây quả là một thách thức lớn trong đời. Thôi thì, một liều ba bảy cũng liều, chẳng lẽ mất mặt trước người đẹp, tôi hùng dũng nói: "Thôi được, tôi trao đổi với chị" rồi móc túi lấy lưỡi lam dờm lắt cái huy hiệu trên vai chị Kha nhưng chị lùi lại: "Í đâu được, lady first mà, anh để tôi ra tay trước."

Thu hồi võ khí lại, tôi đành gật đầu : "Rồi, xin chị xuất chiêu !" Tôi dùng chữ 'xuất chiêu' không ngoa chút nào vì chỉ trong một thoáng chiếc huy hiệu Đạo yêu quý của tôi đã nằm gọn trong lòng bàn tay chị ấy.

- "Tôi phiên tôi." Tôi khoa lưỡi lam tính ra tay thì một chú sói từ đâu chạy ra dùng hai tay che lấy vai chị Kha mà la oái oái : "Không được lấy của chị em ! Không được lấy của chị em !"

Chú la to đến độ mọi người đứng chung quanh đều nhìn về phía chúng tôi xem có chuyện gì xảy ra. Tôi thúc thủ đứng như trời trồng không khác gì một anh đang ăn trộm bị bắt quả tang, lòng tức tối vô cùng tận. Nếu chú sói bằng tuổi tôi chắc tôi đã cho chú một đống, nhưng trước mặt tôi là một chú sói con chỉ sài luật Rừng. Cách cuối cùng là chửi thảm bố chú ta nhưng tôi cũng không dám vì biết đâu đó là một trong những Trưởng đang họp trong Minh Nghĩa Đường kia thì mang tội phạm thượng ! Đành buông tay chịu trận.

Chị Kha cứu tôi bằng cách mắng em: "Anh đâu có làm gì đâu mà em la dữ vậy! Thôi để chị đưa em về lều."

Rồi quay sang tôi cười thật tươi: "Cám ơn anh đã tặng cái huy hiệu."

Tôi cúi đầu cúi về lều, thấy mình vừa rơi vào Thiên La trấn lột trận của chị em nhà nó. Con đường đất về lều thật ảm đạm. Tôi ước muốn lúc này có một đôi cánh bay về nhà gặp má và nói với má rằng : má ơi, bây giờ con mới hiểu ý nghĩa câu chuyện Mỹ Nhân Ngư của Andersen mà má thường kể, bây giờ con mới hiểu tại sao mấy anh thủy thủ nghe tiếng hát mỹ nhân mà chìm xuống toi mạng...

Trở về trại, anh Chánh Tuần Trưởng dờm bộ mặt đưa đám của tôi hỏi nguyên cớ gì. Tôi thuật lại câu chuyện từ đầu chí cuối. Nghe xong anh rú lên cười rồi vỗ vai tôi "Kha khừ khừ là Kha không khá !" Anh còn lên lớp mà rằng " Luật dạy Hướng Đạo là ANH EM một nhà, chứ nào phải CHỊ EM một nhà, chú đừng tưởng bỏ mà khổ vào thân!" Tôi ậm ừ cho qua chuyện nhưng trong bụng nghĩ thầm ông Chánh ơi, ông nói nghe ngon thiệt nhưng khi đụng trận chưa chắc ông giữ được tấm khăn quàng mang về lều, chưa thức đêm chưa gặp ma chơi đâu ông ơi! Tôi bỗng thấy mình lớn hẳn lên so với đồng đội.

Từ đó tới cuối trại, anh Chánh Tuần Trưởng giao cho tôi nhiệm vụ đầu bếp cho đoàn "để tôi có dịp ngắm nghĩ về thất bại đã qua và tìm một đường hướng cho tương lai !" Một tay giao hảo văn nghệ văn gừng Tao Đàn mà hát mà phải chui vào bếp nói chuyện với Táo Ông Táo Bà, "hình-phạt-này-nặng-nề-quá !"

Thư chị Kha của Kha Đoàn mang tên vùng đất đầy binh lập trận của nhị nương Trưng Trắc Trưng Nhị, chị đã cho tôi một bài học đầu đời là phải coi chừng nụ cười nữ nhân, "zdậy mà không phải dzậy", đó có thể là lớp lá ngụy trang cho một hố sâu cắm đầy tre nứa vót nhọn, khởi đầu của những khốn khổ cuộc đời Kha.

Bài học này tôi hay quên, nên sau này sụp hố ăn chông dài dài, khóc không hết nước mắt. Tôi miễn kể ra đây vì không nằm trong khuôn khổ và không phù hợp với chủ trương Nội San HBTU/HĐVN, xin quý vị vui lòng thông cảm và thứ lỗi cho kẻ hiện không phải là Trưởng, cũng không phải Hướng Đạo Trưởng niên, mà chỉ là HD Hướng Đạo trưởng thành. Xin chân thành cảm tạ.